

TÜRK-İŞ Dergisi
Ehlin - Kasım 2001

Avrupa Birliği hayaliyle "Sevr'e Evet" diyecek miyiz?

Türkiye'nin Avrupa Birliği ile ilişkileri, Türkiye'nin son derece haklı olduğu Kıbrıs ve NATO olanaklarının Avrupa Birliği ordusuna kullanılmasında yeniden tartışma gündeminde ön sıralara tırmandı.

Türkiye'nin Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası'nın (Avrupa Ordusunun) NATO olanaklarından yararlanmasının önündeki engelini kaldırmasıyla, üyelik konusundaki kozlarımızdan biri daha teslim edilmiş oldu.

Avrupa Birliği ülkelerinin IMF Yönetim Kurulu'ndaki oranı yüzde 30'dur. Türkiye'deki ekonomik kriz sistemli bir biçimde derinleştirildikçe, süper güçlerin dayatmaları daha da artmaktadır.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'den bugün istedikleri, Türkiye'nin Ulusal Kurtuluş Savaşı ile yırtıp attığı Sevr Antlaşmasının hortlatılması doğrultusunda önemli tavizlerdir. Avrupa Birliği'nin talepleri, ulusal çıkarlarımızla da, sınıfsal çıkarlarımızla da taban tabana zıttır.

Bu tavizlerin verilmesi durumunda bile Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne tam üyeliği konusunda bir güvence söz konusu değildir. Avrupa Birliği, gümrük birliği ve NATO olanaklarının

kullanılması konusunda istediklerini aldıktan sonra, Türkiye'de derin bir ekonomik kriz yaşattırılırken, Türkiye'ye AB organlarında söz hakkı tanımayacaktır.

Avrupa Birliği'nin tam üyelik için Türkiye'ye öne sürdüğü koşullar sürekli olarak artmıştır. Avrupa Birliği'nin Türkiye'den istekleri ile ulusötesi sermayenin beyni ve sözcüsü IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün Türkiye'den istekleri aynı niteliktedir. Bu uluslararası kurumları yöneten güç de Avrupa Birliği ve ABD'dir. Diğer ülkelerle ilişkilerde gündeme getirilmeyen talepler, Türkiye'de öne çıkarılmaktadır.

Bu taleplerin ana amacı, ulusötesi sermayenin ve Avrupa

Birliği'nin çıkarları için, Türkiye'de ulus-devletin zayıflatılması, Türkiye'nin Yugoslavya gibi parçalanması ve bu topraklarda 21. Yüzyılda önemi daha da artacak olan Avrasya Bölgesinde Avrupa sermayesinin hizmetinde küçük devletçiklerin ortaya çıkarılmasıdır.

Avrupa ülkelerinin işçi sınıflarının büyük bir bölümü de, tam bir işçi aristokrati tavrı içinde, Avrupa sermayesinin bu politikasına uygun hareket etmektedir.

Türkiye'nin insan hakları ve demokrasi açılarından birçok eksiği vardır. Ancak Avrupa Birliği'nin bu konuları gündeme getirmesinin nedeni, Türkiye'de insan haklarına saygının ve demokrasinin daha da gelişmesi

Görüş

değil, bu yolla Türkiye'nin zayıflatılması ve parçalanmasıdır. Avrupa sermayesi kısa bir süre önceye kadar dünyanın en büyük sömürgeci gücüdür. Afrika kıtasını yağmalayan, Asya'yı sömüren, emperyalist amaçlarla iki dünya savaşını çıkaran, insan hakları ihlallerinin en büyüklerini gerçekleştiren, 12 Eylül'ü teşvik eden ve destekleyen, kanlı terör örgütlerini destekleyen ve silahlandıran ve Cumhuriyet düşmanlarının gelişmesi için büyük çaba harcayan Avrupa sermayesinin insan hakları ve demokrasi konularında söyleyecek sözü yoktur. Avrupa ülkelerinin hala Türkiye'de terör uygulamaya çalışan bazı örgütleri ve cumhuriyet düşmanlarını barındırmayı, teşvik etmeyi ve desteklemeyi sürdürmesi, bu anlayışın doğal sonucudur.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi Yugoslavyalaştırmaya yönelik talepleri, geçen yıl 8 Kasım 2000 ve bu yıl da 13 Kasım 2001 tarihinde açıklanan Avrupa Komisyonu raporlarında gündeme getirilmektedir.

Avrupa Komisyonu'nun bu raporlarında, Avrupa Birliği'nin Türkiye ile üyelik görüşmelerinin başlamasının önkoşulu olarak, Kopenhag siyasi kriterlerinin yerine getirilmesi talep edilmektedir. Dikkat edileceği gibi, Türkiye'yi Yugoslavyalaştırmayı amaçlayan bu taleplerin yerine getirilmesi, tam üyeliğin garantisini bile değildir; yalnızca üyelik görüşmelerinin başlaması sözü verilmektedir. Bu süreç içinde yeni koşullar her zaman gündeme

me getirilebilir, yeni bahaneler ve engeller yaratılabilir.

Avrupa Komisyonu'nun raporlarında, merkezi devleti (üniter devlet yapımızı) zayıflatıp eyaletlerden oluşan federasyon eğilimlerini güçlendirecek biçimde mahalli idareler yasası değişiklik tasarısının yasalması istenmektedir. Abdullah Öcalan'a ilişkin idam kararı ile Necmettin Erbakan'ın hapis cezaları eleştirilmektedir. Heybeliada'daki papaz okulunun açılması talep edilmektedir (Bu okulun Rum milliyetçiliğinin harbokulu olduğu bilinmektedir). Kültürel haklar adı altında, her dilde eğitim ve radyo-televizyon yayını istenmektedir. Çağdaş Türk ulusunun Kürt kökenli kesimini korur görünümü altında bölücülük desteklenmektedir. Kıbrıs'ta tavizler istenmektedir. Özelleştirme savunulmakta ve teşvik edilmektedir.

Avrupa Komisyonu'nun ve Avrupa Birliği Konseyi'nin karar ve açıklamaları daha ustaca ve diplomatik ifadelerle ele alındığından, Avrupa sermayesinin bazı isteklerinin üstü örtülebilmiştir. Halbuki, Türkiye'nin tam üyeliği için karar hakkına sahip Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye konusunda aldığı kararlarda Avrupa sermayesinin ve hükümetlerinin gerçek yüzü daha açık bir biçimde görülmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun 15 Kasım 2000 tarihinde kabul ettiği kararda, üyelik görüşmelerinin ancak Türkiye'nin Ko-

penhag kriterlerine uyması sonrasında başlayacağı belirtilmektedir. Bu görüşmelerin nasıl sonuçlanacağı ve yeni kriterler konup konmayacağı konusunda hiçbir açıklama yoktur. Bu kararda,

- Necmettin Erbakan'a verilen cezanın "demokratik çoğulculuk" ilkelerine uygun olmadığı ileri sürülmektedir;
- Özelleştirmenin hızlandırılması istenmektedir;
- Türk Hava Kuvvetleri'nin 15 Ağustos 2000 günü Irak'ta Kendakor'u bombalaması, diplomatik dilde hiç rastlanmayan bir terbiyesizlik ve densizlikle, "lanetlenmektedir";
- "Azınlık hakları" adı altında bölücülük savunulmakta, silahlı kuvvetlerin siyasal yaşamdaki rolünün azaltılması istenmektedir;
- Türkiyedeki "kültürel, dilsel ve dini grupların temel haklarının tanınması" istenmektedir;
- Sözde "Ermeni soykırımının kabul edilmesi" talep edilmektedir (bu talebin gerçekleşmesi durumunda, arkasından tazminat ve toprak talebi izleyecektir);
- Türk ulusunun Kürt kökenli kesimlerini (Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını) korur görünümü altında çeşitli bölücü taleplerde bulunulmaktadır;

- Uluslararası anlaşmalardan kaynaklanan meşru bir hakkın kullanılması yoluyla Kıbrıs'ta bulunan Türk Silahlı Kuvvetleri "işgalci" olarak nitelendirilmekte ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'tan çekilmesi talep edilmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun daha önceki kararlarında da benzer talepler yer almaktaydı.

Avrupa Parlamentosu'nun

- 18 Ocak 1996 tarihli kararında Türkiye sınırları içinde "bir tür kültürel özerklik" istenmektedir;
- 15 Şubat 1996 tarihli kararında, Yunanistan'ın sınırlarının aynı zamanda Avrupa Birliği'nin dış sınırları olduğu vurgulanarak, Türkiye tehdit edilmektedir;
- 20 Haziran 1996 tarihli kararında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Güneydoğu Anadolu'da PKK'ya karşı sürdürdüğü operas-

yonlarının durdurulması, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin "tüm Kürt örgütleri" ile görüşmelere başlaması, "Türk yetkililerin Türkiye'deki tüm Kürtlerin haklarını tanıması" istenmektedir;

- 19 Eylül 1996 tarihli kararında Güneydoğu Anadolu için "Kürdistan" kavramı kullanılmakta ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bölücü teröristlere karşı sürdürdüğü operasyonların durdurulması, Kuzey Irak'ta yaratılmaya çalışılan güvenlik bölgesinin boşaltılması istenmektedir;
- 24 Ekim 1996 tarihli kararında Rum Patrikhanesi'nin Vatikan gibi devlet statüsüne sahip bir evrensel merkez olması ve Heybeliada'daki papaz okulunun derhal yeniden açılması istenmektedir;
- 14 Mayıs 1998 tarihli kararında Recep Tayyip Erdoğan savunulmaktadır.

- 19 Eylül 1998 tarihli kararında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kıbrıs'tan çekilmesi, "silahlı kuvvetler üzerinde siyasi kontrolün kurulması", Ege'deki sorunların ve özellikle Karadak Adası ve kıta sahanlığı sorunlarının uluslararası hukuk çerçevesinde çözülmesi, PKK'nın terör eylemlerine "ateşkes" ile karşılık verilmesi ve "görüşmeler yoluyla siyasi çözüm" aranması, Kuzey Irak'taki PKK kamplarına yönelik operasyonların durdurulması istenmektedir.

Avrupa Parlamentosu kararlarında çok daha açık bir biçimde ifade edilen bu bölücü taleplerin amacı, Avrasya bölgesinde Avrupa sermayesine bağımlı küçük devletçikler yaratmak ve son iki-üç yıldır yeniden çokkutuplaşan dünyada Avrupa Birliği'nin göreceli gücünü geliştirebilmektir. Avrupa Birliği, Doğu Akdeniz'de ve Orta Doğu'da gücünü ve etkisini artıracak bir bölgeye hakim olmak istemektedir, bu amaçla da Enosis'i desteklemektedir.

Avrupa sermayesinin bugünkü politikasının geçmişteki emperyalist politikalarından bir farkı yoktur. Amaç, emperyalizme karşı ilk başarılı başkaldırış olan Ulusal Kurtuluş Savaşımızla yırtıp atılan Sevr Antlaşmasını hortlatmaktır. Bunu yaparken de kamuoyu desteği sağlayabilmek amacıyla, Türkiye'nin insan haklarına saygı ve demokrasi konularındaki eksiklikleri

kullanılmaktadır. Halbuki Türkiye'de insan haklarına saygı ve demokrasi konularındaki eksikliklerinin arkasında yine ulusötesi sermayenin çıkarları yatmaktadır. Avrupa Birliği'nin politikalarını Avrupa sermayesi belirlemektedir. Avrupa sermayesi ise tarihin hiçbir döneminde insan haklarını ve demokrasiyi savunmamıştır. Çanakkale Savaşı'nda emperyalist amaçlarla ülkemize gönderilen ve savaşta ölen İngiliz askerlerinin Conkbayırındaki mezarlığında bir mezartaşının üzerinde "insanlık için asil bir şekilde öldü" ("he nobly died for humanity"), bir diğeri üzerinde ise "demokrasi için" ("for democracy") yazmaktadır.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye yönelik politikasının hangi noktaya vardığı, Avrupa Birliği Genişleme Dairesi Türkiye Masası Şefi Alain Servantie'nin 20 Kasım 2000 tarihinde terör örgütü PKK'ya yazdığı mektupta açıkça görülmektedir. A.Servantie, bu mektubunda PKK'yı muhatap kabul etmekte, farklı etnik kökenden gelen Türk vatandaşlarının "ulusal azınlık" olarak tanınması taleplerini hatırlatmakta ve PKK Başkanlık Konseyi'ne "derin saygılarını" sunmaktadır.¹

Avrupa Birliği'nin Türkiye açısından Sevr Antlaşmasını hortlatmayı amaçlayan bu talepleri kamuoyunda geniş tepki

uyandırmış ve Avrupa Birliği'ne yönelik tavrın değişmesine neden olmuştur.

Bugün bazı büyük sermaye çevreleri, bazı siyasi partilerin bazı yöneticileri, Cumhuriyet düşmanları, bölücüler ve İkinci Cumhuriyetçiler, Avrupa Birliği'nin bu taleplerini onaylamaktadır. Ortada bir Avrupa Birlikçi cephe vardır. Buna karşılık Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünlüğünü ve bağımsızlığını, laik ve demokratik sosyal hukuk devletini, Türk aydınlanmasını, parlamenter demokratik sistemi savunanlar, Avrupa Birliği'nin bu haksız dayatmalarına karşı çıkmaktadır. Halkımızın büyük çoğunluğu bu saftadır. 2000 yılının son günlerinde Radikal Gazetesi tarafından yaptırılan bir anket, halkımızın yüzde 43,6'sının AB'ye girmeye karşı, yalnızca yüzde 25,2'sinin AB'ye girmeye taraftar olduğunu ortaya koymuştur. Halkımızın yüzde 8,4'ü ise, AB hiçbir şart ileri sürmese bile AB'ye girmeye karşıdır.² Diğer taraftan, Milli Güvenlik Kurulu'na Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından aynı günlerde sunulan bir belge konusunda da Cumhuriyet Gazetesi'nde aşağıdaki haber yer almaktadır:³

"Askerlerin çalışma belgesi olarak görülen rapor, Türkiye'nin AB rotasında Kıbrıs'ın yanı sıra kültürel hak istemlerinin de önemli

bir engel olduğunu gösteriyor... Askerlerin, AB'ye ret nedenlerinin ana hatları bu raporla belirlenmiş oldu. Kıbrıs'ın yanı sıra, katılım ortaklığı belgesinde yer alan reform beklentilerinin de Türkiye'nin üniter yapısına yönelik kaygı uyandıracak nitelikte olduğu belirlendi. Türkiye'nin üniter yapısına yönelik uluslararası bir plan olduğu savlarının da hedefi olarak AB gösteriliyor. Bu durumda, Türkiye ile AB'nin paylaşabileceği ortak bir gelecek olmayacağı inancı güçleniyor... Askerlerin de üniter yapıyı bozabilecek gelişmelere dikkat çektiği biliniyor."

Kıbrıs konusundaki gelişmeler ise giderek daha da önem kazanmaktadır.

Güney Kıbrıs'ın Avrupa Birliği ile üyelik görüşmeleri hızlı bir biçimde ilerlemektedir. Bu konuda Jacques F. Poos tarafından hazırlanan rapor 5 Eylül 2001 tarihinde Avrupa Parlamentosu'nda kabul edilmiştir.⁴ Bu raporu dikkati bir biçimde okuyan kişi, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne tam üyeliğinin söz konusu olmadığını bir kez daha anlayacaktır. Ekonomik krizlerle Türkiye'yi dizlerinin üzerine çökertmekte büyük başarı kazananlar, Kıbrıs, Ege ve benzeri konularda tavizler koparma çabasıdadır.

1 Milliyet, 2.12.2000.

2 Radikal, 30.12.2000.

3 Cumhuriyet, 1.12.2000.

4 Report on Cyprus's membership application to the European Union and the state of negotiations (A5-0261/2001).

Görüş

Avrupa Parlamentosu'nun kararı, Türkiye'yi tehdit etmektedir.

Karar, "Kıbrıs Cumhuriyeti" olarak nitelendirdiği Güney Kıbrıs'ın adayı bir bütün olarak temsil eden tek devlet olduğu iddiasıyla başlamaktadır. Bu devletin, siyasal ve ekonomik açılarından Kopenhag kriterlerine tam olarak uyduğu ve Avrupa Birliği müktesebatını benimsemeye önemli ilerleme sağladığı ve Avrupa Birliği'ne hızlı bir biçimde katılmasının beklendiği belirtilmektedir.

Karara göre, "Kıbrıs Hükümeti" AB ile üyelik görüşmelerini TÜM Kıbrıslılar adına sürdürmektedir ve eğer üyelik görüşmeleri başarıyla sonuçlandırılacak olursa, adanın tümü ve tüm vatandaşları yasal olarak

Avrupa Birliği'nin parçası olacaktır. "TÜM" sözcüğü büyük harflerle yazılmıştır.

Türkiye'ye yönelik tehdit bu paragraftadır. Bu paragrafa göre, Güney Kıbrıs'la yapılan görüşmeler sonuçlandığında, Avrupa Birliği, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni kendi toprakları içinde kabul edecek ve işgalci olduğunu iddia ettiği Türkiye Cumhuriyeti ile karşı karşıya gelecektir. Bunun sonuçları ise son derece ciddidir.

Türkiye'nin Kıbrıs'taki askeri varlığı, uluslararası antlaşmalardan kaynaklanan meşru bir durumdur. Yürürlükteki uluslararası antlaşmalara göre, Kıbrıs'ın, Türkiye ve Yunanistan'ın aynı anda üye olmadığı hiçbir örgütlenmeye üye olması mümkün değildir. Avrupa Birliği, ulusla-

rarası hukuku çiğneyerek Güney Kıbrıs'la görüşmeler sürdürmekte kalmamakta, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, bir de Türkiye'yi tehdit etmektedir.

Türkiye, 1919 yılında, savaşların yıkımlarının etkisindeyken bile, bağımsızlık, ulusal egemenlik ve demokrasi için güçlü bir mücadele vermiş, sömürgeleştirilmeyi reddetmiş, Sevri yırtıp atmış, dünyanın tüm mazlum ülkelerine örnek olmuştur.

2001 yılının Türkiye'si çaresiz değildir. Avrupa Birliği'ne üyelik hayaliyle Türkiye'yi parçalamayı amaçlayanlar, yine hezimete uğrayacaktır. Avrupa Birliği'nin talepleri, toplumumuzun tüm onurlu kesimleri tarafından açıkça ve yüksek sesle reddedilmektedir.

